

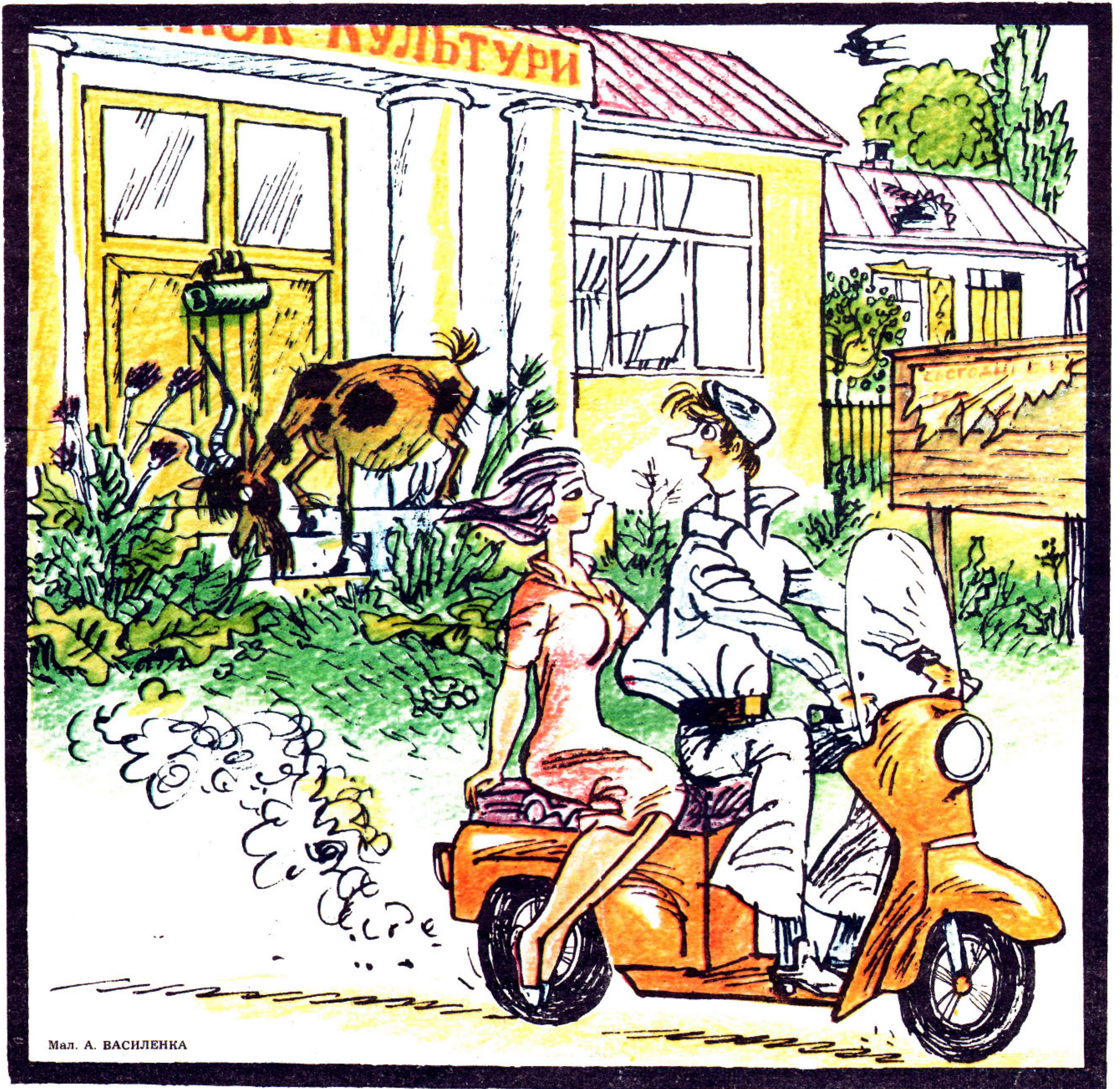
ЧЕРВЕНЬ
1976

Книга

Виходить з січня 1927 р.

№ 12 (982)

Ціна номера 12 коп.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— А от на дверях нашего клуба замка не побачиш. Давно вже хтось двері вкрав.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Белинова М. Р., працюючи головним бухгалтером колгоспу ім. Куйбишева Катеринопільського району на Черкащині, не соромлячись, запустила руку в громадську касу. Група колгоспників написала про це лист Перцеві.

З Катеринопільського районного комітету народного контролю повідомили редакцію, що факти підтвердилися. За порушення фінансової дисципліни Белинову з посади головного бухгалтера знято. Справу про її зловживання передано слідчим органам.

ХРОНІКА НОВИН

ДОСЯГНЕННЯ

У ресторані «Метеор» громадянинові Фещуку подали замовлений ним суп через 2 години 15 хвилин, що на 4 хвилини перевищує досягнення, встановлене у цьому ж ресторані для горохового супу з фрикадельками.

НОВЕ В КІБЕРНЕТИЦІ

Науковцям дослідного інституту проблем вільного часу вдалося скласти алгоритм гри в підкидного. Тепер електронно-обчислювальна машина «Веселка» під час обідньої перерви грає одночасно шість партій, залишаючи з дурнях до вісімнадцяти молодших наукових співробітників.

ЩЕ ОДНЕ ВІДКРИТТЯ

Громадянка Пантерова, розлучившись із шостим чоловіком, заявила кореспондентові журналу «Хімію — в побут», що вона відкрила періодичну систему аліментів.

Є СВІТОВИЙ РЕКОРД!

Вчора електрик ЖЕК-17 Тимофій Довбня влаштував найдовше в світі коротке замикання.

Черговий хронікер
І. ГУСАЧЕНКО.

Дали перцю!

У колгоспі ім. Крупської Черкаської області комунгоспом відав В. Корунець. Правою рукою був у нього бухгалтер Л. Хорищенко. Обидва діяли у злагоді, і завжди у них права рука знала, що робить ліва, а ліва знала, що робить права. Певний час не знала тільки ревізійна комісія, що в тому комунгоспі утворилася велика недостача матеріальних цінностей. Колгоспники написали про це лист Перцеві.

Як повідомив голова Лисянського районного комітету народного контролю тов. Засадкевич, факти підтвердилися. Проведеною ревізією в комунгоспі виявлено нестачу на суму 1122 крб. Правління колгоспу зняло з роботи Корунця і Хорищенна. З них також стягнуто всю суму недостачі.

МОНОЛОГ ОНУКА

Ну, дідуся, ось і я. Прибув, як і обіцяв. Здрастуйте! Швиденько збирайтеся та й подамося. Ні, ні, умиватися не треба, щоб часу не гаяти. І піджака отого старенького на себе не напинайте. Беріть новий костюм, білу сорочку і ось ці черевики цілі. Та-ак, треба було б вас підстригти, бо трохи задовге волосся. Але нічого, приймуть за молодика. Ха-ха!

Тепер пошукаємо, де ваш паспорт. Ага, ось він. Безстроковий, значить, дійсний. Прописка теж є — ажур.

О ні, палиці, упаси вас боже, не беріть. Навіщо вам палиця, коли я з вами, ваш онук рідний. Опора надійна, як залізобетонний стовп. Ха-ха!

Квартиру давайте замкнемо на всі замки. А то ми підемо, а тут ще якийсь лоботряс почистить ваше майно.

Ось ми й на вулиці. Тримайтеся, тримайтеся, дідуся, за мене! І, прошу вас, не човгайте черевиками по асфальту. Ноги, ноги піднімайте вище. А то ви, ніби водолаз на свинцевих підшвах. Ха-ха! Та-ак, уже краще. Це ви просто ходити розучились. Все лежите та й лежите. Ну, нічого, доки до нотаріальної контори доберемося, розходьтесь. Розженете кров у жилах.

І веселіше, дідуся! Вище голову! Бо ж люди кругом, а у вас такий пригнічений вигляд, ніби я вас не до нотаріуса державного веду, а, пробачте, до живодедера. Ха-ха!

У вас настрої погані? Даремно, діду. Ранок такий теплий, привітний, сонечко усміхається, а ви ніби й не помічаєте тієї краси, носа повісили. Та ви тільки прислухайтеся, як он пташки співають, аж заливаються щебетом. О, якась просто висвистує. То вони так радіють, що діток вигодовують. Зміну собі, значить, виробляють.

А вам хіба не радісно, що з онуком рідним ідете, щоб спадщину йому відписати? По обличчю бачу: повеселіло, навіть порожевіло від задоволення. Певно, й пісня з грудей рветься. Але тут, діду, не можна співати. Вулиця, люди, ще хто подумає, що нализався старий. Ха-ха! Ні, ви вже, дідуся, потерпіть. Відпишете все на мене, звільніть від отого останнього тягара в житті, тоді вдома і заспіваєте, розрядите свої емоції.

Ви, діду, тільки зрозумійте, яке це щастя вам привалило, що ось зі мною йдете! Все просто, легко, без мороки. Тільки не човгайте так! Ноги вище піднімайте! А увіть собі хоч на хвилинку, що б ви робили, коли б довелось все оформляти вдома?

Особисто я не позаздрив би вам. Це ж нотаріуса запрошуй, лікаря викликай, свідків шукай.

А, не дай би бог, щось з вами трапилось, тоді ще гірше. Це ж певний час ні до вашого майна, ні до ваших грошей в ощадкасі ніякого доступу. А там починаються пошуки спадкоємців. Доки розберуться, хто з них — прямиий, а хто — ха-ха! — «кривий»... Ге, діду, тяганина неймовірна!

Та наліпляться у ваші родичі такі, що ви про них і не чули ніколи. Та ще почнуть варнякати, що, мовляв, розумний був дід, а й не допетрав, як спадщиною розпорядитися.

А так я вас виручаю. Все чин-чинном зробимо за одним заходом. Одним рипом. І ось, бачите, ніхто з родини до цього не додумався. А я таки додумався. Твердо вирішив: по-

жалію дідуся, позбавлю зайвого клопоту, бюрократизму всілякого.

Ви хлипаєте? Не треба, дідуся, хвилюватися! Я розумію, ви з вдячності до мене. Заспокойтеся. Все добре. Що б то я за онук був, щоб не згадати про дідову спадщину! Натє ось хустинку, витріть сльози, а то в конторі подивляться на ваші почервонілі очі та й подумають, що я вас силоміць приволик. А я ж вас не примушую. Ви собі йдете по добрій волі. Тільки, діду, не човгайте ногами, бо мені говорити про це набридло! Ви ж зрозумійте, що, по-перше, коли так хто ходить, то на нього дивитись не дуже приємно, а, по-друге, — не забудьте, що ці черевики ще попослужать вам. Не щороку ж і нові купувати, ніби школярєві якому.

Може, ви боїтесь, що відпишете все мені, а самі лишите ні з чим? Не бійтесь. Буде скрута, то дасте знати комусь із родичів — допоможуть, в біді не залишать. Хіба вони не мають совісті чи обов'язків своїх не знають?!

О, та ось уже й нотаріальна контора. Бачите, дідуся, коли радість на душі, то й шлях здається коротшим. А чуєте, як пташки висвистують? Ні, ні, хвилиночку. Це не пташки. Це у вас в грудях так свище. Ха-ха! Чого б воно? Видно, ота музика в грудях від хвилювання, що таке добре діло робите. Тоді давайте постоїмо. Відпочинемо. Бо куди з таким свистом до нотаріуса підходити. Ще налякається. А там, як правило, жіночки сидять. Чутливі до всього.

Чого це ви на лаву оту зелену так дивитесь? Сісти хочеться? Е-е, ні, не можна, діду. Я б і сам сів, бо ви мене таки добре насіпали за дорогу. Але обійдемося. Ви ж колись господарем були, то знаєте, що коли кінь утомлений, йому одразу ніколи не дають води. Щоб не запалився. Так і з вами. Прошли чимало, а тепер тільки сядете, тоді я вас довго не поставлю на ноги. А тим часом в конторі перерва на обід. Розумієте наше критичне становище?

Ви, діду, щоб швидше відсапатись, дихайте носом. І ще зробіть так: наберіть повні легені повітря і затримуйте його, доки не нарахуєте до десяти. Кажуть, це підтримує серце. Масажує. Ну, вдихайте! Та-ак, один, два, три, чотири... Ет, хто ж після чотирьох видихає! Я ж казав, до десяти треба.

Та дідько з ним, з тим диханням. Ми сюди не на лікувальну фізкультуру прийшли. Вдома будете дихати. Пішли! Тільки міцніше опирайтесь на мою руку, бо тут східці.

Зайдемо, то не допитуйтеся черги. Червонолиці молодики, котрі завіряють копії атестатів, і постояти можуть. А у вас справа важлива і термінова.

Тільки не вішайте голови, вище її тримайте! І веселіше, дідуся! Ви, звичайно, трохи стомилися. Але назад буде легше, бо вже хоч ота спадщина не лежатиме тягарем на ваших плечах.

І ми ще, знаєте, що зробимо? Пошукаєте по кишенях, може, де карбованець завалався, то я вас додому, як барона, на таксі привезу.

Ну, дідуся, веселіше! З вами поруч — ваш рідний онук.

Іван СОЧИВЕЦЬ.

ПРЕБУТОК МАГАРАДЖІ

ГУМОРЕСКА

Коли холодильник остаточно збожеволів, він почав борсатись, труситись і випромінювати стільки тепла, що у сусідів по сходовій клітці зацвів кактус, який цвіте єдиний раз у своєму житті на островах в Атлантиці. Я зрозумів, що так далі бути не може. Тим більше, що мене за тиждень перед тим покинула дружина, сказавши, що від такої спеки в квартирі у неї погано в роті. Справді, останніх кілька днів вона мовчала, і я міг спокійно з нею сперечатись. Але все одно далі так жити було неможливо, бо темпераментний холодильник ночами почав світитися.

Я подзвонив у ремонтну майстерню і розповів все, не приховавши найменших подробиць. Майстер знав мене добре — ми не раз закусували на кухні після чергового ремонту, — отож він не чіплявся і повірив на слово. Однак у погоджений час не прийшов. Я на кілька днів узяв відпустку за власний рахунок, але марно — майстра не було. Тоді я пішов у майстерню і про все переповів бригадирові. Коли я скінчив, він витер чоло й надовго замислився. Нарешті сказав:

— Ви підраховували, скільки вже заплатили за ремонт вашого гарячого опудала?

Після цього ми сіли з олівцями в руках і зробили потрібні обчислення. Виходило, що холодильник нагрів мене на дві місячні зарплати.

— Розумієте, у нас є совість, — підсумував бригадир, — ми не можемо більше брати з вас гроші, а безплатно ремонтувати нам ніхто не дозволить. Моя вам порада: продайте ваш холодильник, але бажано в інший район. Он у сусідньому план по наданню послуг не виконують...

Він прохально зазирнув мені в очі й потиснув руку.

Я дав оголошення і став чекати. Приходили різні люди, та ніхто чомусь не поспішав витягати гроші. Один клієнт, правда, кілька днів підряд забігав. «Перемальовую схему, — пояснив він. — Ваш холодильник — чудовий апарат для в'ялення риби. Ви любите тараньку?» Звісна річ, хто її не любить, але холодильника кінець кінцем так ніхто й не купив. Що ж робити? Різні нелегкі думи роїлися в моїй голові, аж нарешті допомогла двірничка. «Здайте його в утиль, і квит», — сказала вона твердо.

А й справді, чому б не здати негідника? Зруйнував сім'ю, спровокував кактуса... Вранці я подзвонив у контору по збору металобрухту і попросив приїхати по метал.

— А скільки його у вас? Тонн з десять маєте? — запитали мене. — Що? Один-єдиний холодильник? Та його на спині донести можна...

Трубку покляли, а я пішов на кухню і спробував закинути холодильник на спину. Він не піддавався. Зрештою, ми виламали з ним вікно, після чого я переодягнувся і пішов на роботу. Тут прийшов на поміч колектив — всі радили звернутись у транспортне агентство. Не гаючи часу, я сховався туди і заплатив троячку. Незабаром двоє здорованів разом зі мною котили на величезному фургоні до мого дому. Відверто кажучи, хвилинами я почував себе трохи винуватим перед холодильником: не зміг один на один впоратись, так найняв за гроші сторонніх людей... Але сім'я, кактус, поневіряння... Ні, відступати і виявляти ліберальну м'якотілість ні до чого!

Здоровані буквально виштовхали холодильник за поріг, ще кілька сходових маршів, — і він закретав у буді. На місці вони по-молодецькому витхали його у захаращений залізничний двір. Потім хлопці так само вправно здерли з мене ще троячку — за те, мовляв, що все зробили швидко й по-людському. Очманілий від усього, я ще деякий час стояв у дворі, милуючись білосніжними боками свого божевільного квартиранта, який на фоні різних іржавих потвор здавався просто-таки казковим магараджею. Потім пішов у контору по гроші. Виявилось, що виплата, на жаль, проводиться лише тричі на рік та й то через житлово-експлуатаційні контори. Я багато разів ходив у ЖЕК із нагадуваннями, але тільки вчора мене викликали повісткою і вручили за зданий холодильник 80 копійок.

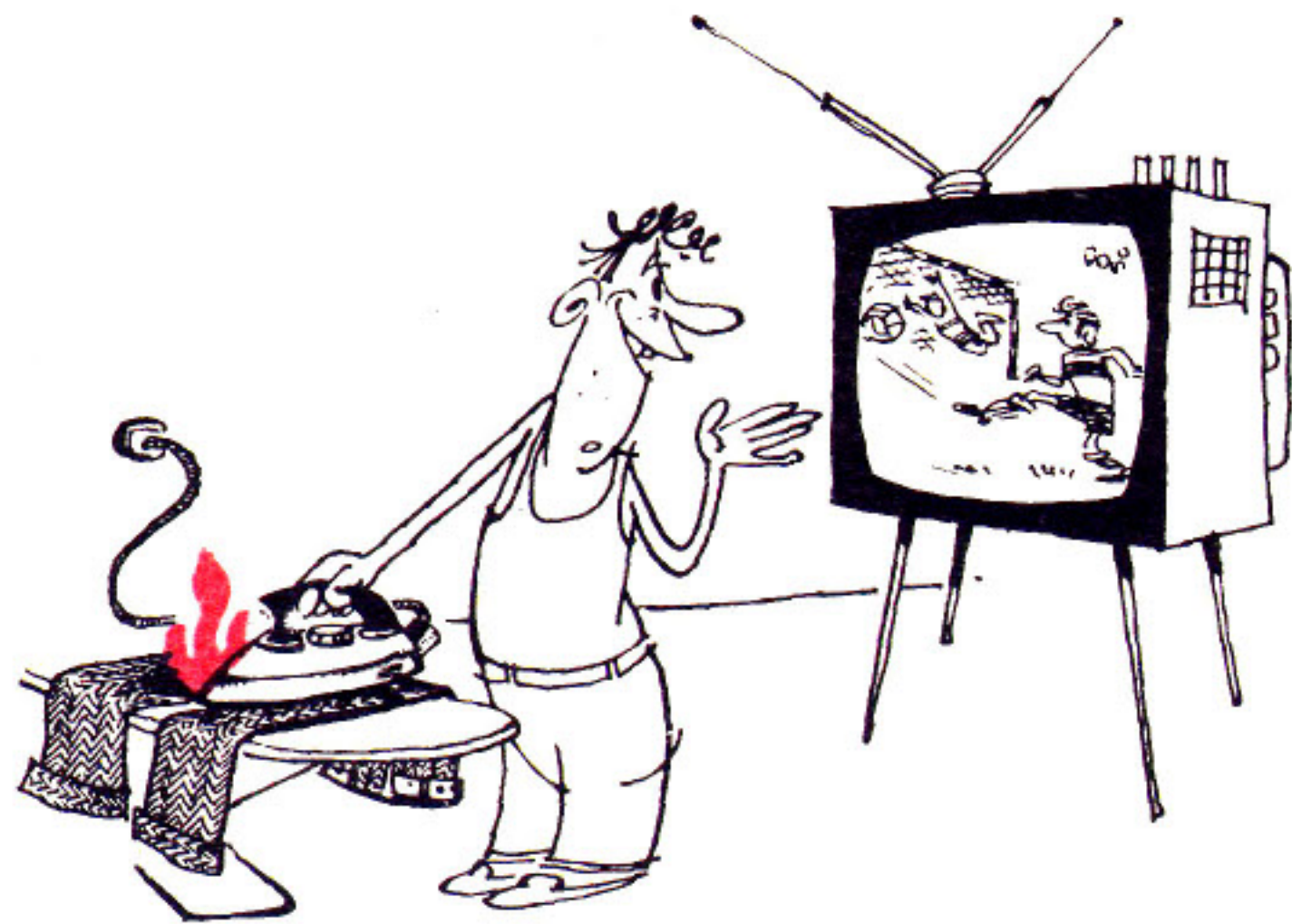
— Оце і все? — запитав я.
— Все, — відрізала касирка. — Ще подякуйте, що хоч це одержали. Ви ж там здали якесь геть перепалене залізо.

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

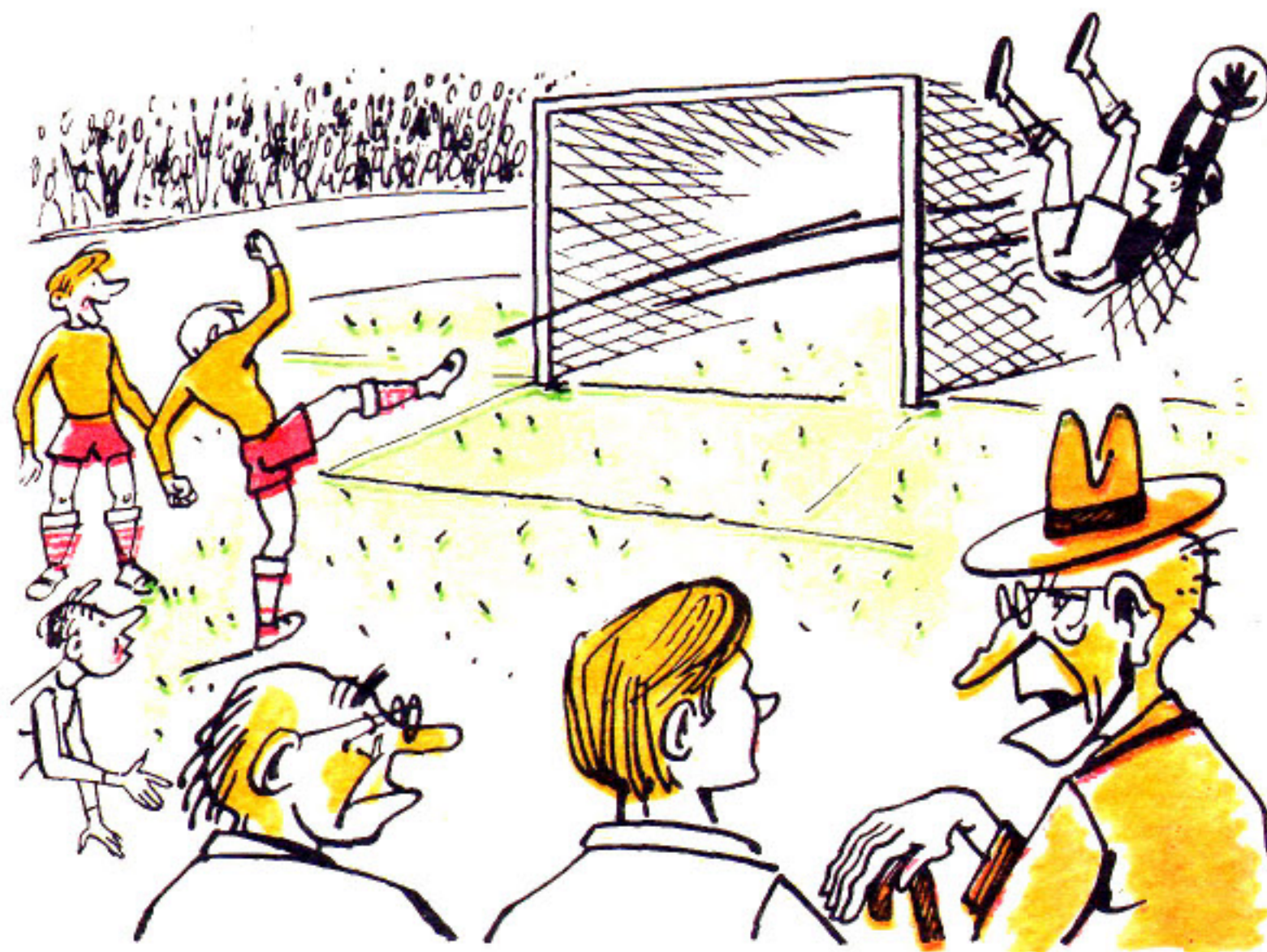

Мал. В. ПЕТРЕНКА (м. Вінниця)

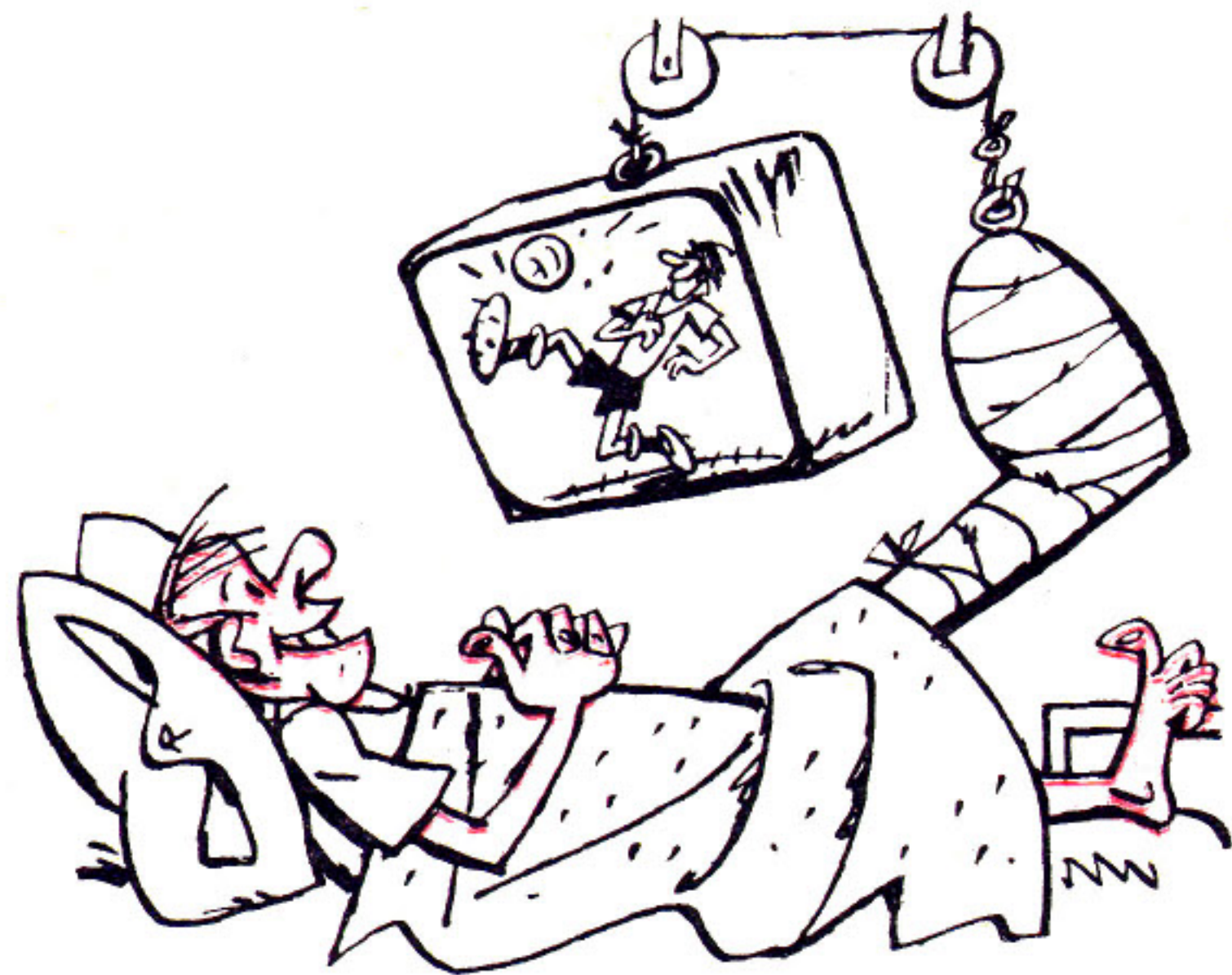
— От що значить грати з вогником!..

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Хіба це удар? От колись були удари!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Поєднання приємного з корисним.

Примруженим ОКОМ

[Низка дистихів]

Людина ця — із диму, із пихи...
От би дмухнуть, мов на кульбабу: пхи!..

Лукавий сам себе боїться:
в очах у нього зло двоїться.

Кому оди, кому пригоди,
а Стасі-кумасі — комоди та моди.

Сюди-туди, як м'ячик,
вистрибує «діячик»!

Здавен інтрига — сила кволих...
Не вдарить він, то хоч уколе!

Грати в жмурки завше він готовий:
поміж слів ховається в розмові.

Дійти до восьмої горизонталі
Є мрія в пішака... не далі!

Є давня істина одна:
далося легко — гріш ціна!

Одходив великим цабе.
Вже шанує не лиш себе.

Думки в рядки ладнає з хрустом...
Гей, почувается Прокрустом!

Боягузтво затхлу воду хлєпче.
А відвага — мед... Утямив, хлопче?

Ціляв у недруга, та слово — рикошетом —
попало в друга... Лихо з цим дуплетом!

— Пішов додому і знову забув скласти своє крісло-ліжко...

Думки ненароком

● Того, що ми іноді дозволяємо собі, ніхто б не дозволив нам.

● Засуджений на довічне ув'язнення в собі.

● Всім хочеться бути причетним до чогось великого.

● Наріжним каменем не кидаються.

● Спресоване мислення.

● Так вдало маскував свої думки, що ніхто їх не помічав.

Володимир БРЮГГЕН.
м. Харків.

● Велике видно тільки здалеку. Ось чому ми не бачимо своїх недоліків.

● Там, де працюють з холодком, пальми першості не ростуть.

● Скільки талантів загинуло від укусів зеленого змія!

● Ніколи не їхав до батьків з порожніми руками. Завжди віз торбу для сала.

С. КИРЕЙЧУК.

м. Мозир
Гомельської області
ВРСР.

У славному місті Хмельницькому, по вулиці Затонського, є довгий паркан, а на паркані — щит. На щиті значиться: «Комплекс пологового будинку на 250 ліжок і жіноча консультація на 300 відвідувань в день Будівництво здійснює БУ № 2 тресту «Хмельницькжитлобуд». Початок будівництва III квартал 1975 року, введення в дію — 1977 рік».

Так от, як самі розумієте, паркан і щит з оптимістичною інформацією перебувають вище того рівня, який на географічних картах звично зазначається, як «вище рівня моря». А от те, що по той бік паркана і щита...

Тепер трохи історії. Незабаром акушери і гінекологи міста відзначатимуть сорокаріччя від дня відкриття пологового будинку на 150 ліжок. Для Проскурова, яким було місто Хмельницький в середині тридцятих років, той лікувальний заклад міг вважатися і вважався останнім словом будівельної і медичної техніки. Для обласного центру, міста, яке бурхливо росте і розвивається, для сьогоденного Хмельницького, пологовий будинок-ювіляр, м'яко кажучи, тіснуватий.

Приємна статистика засвідчує, що приблизно кожні дві години в місті з'являється новий хмельничанин чи хмельничанка. Причому, з легковажністю, притаманній дитячому вікові, свою появу на світ вони абсолютно ні з ким не погоджують і не попереджають про це будівельні організації. Перенести пологи на кінець наступного кварталу в зв'язку з «об'єктивними» причинами — запаркою на будівництві, — акушерській науці ще не вдалося ніде в світі, і вимагати чуда від головного акушера-гінеколога міста Хмельницького тов. Тараненка П. П., як і від його колег та підлеглих, не доводиться.

Залишається вимагати чуда від хмельницьких будівельників.

Але чому — чуда?!

Чи не досить буде вимагати від них чесного й сумлінного виконання своїх прямих службових обов'язків? Слово честі, цього вистачить.

Держава щедрою рукою відрахувала на спо-

Вище рівня

і... нижче

рудження і обладнання акушерсько-гінекологічного закладу 2 мільйони 478 тисяч карбованців. Кошторисом мудро передбачено все — від складних залізобетонних конструкцій до сніжно-білих, м'яких, стерильних пелюшок.

Ну, стерильні пелюшки — то парафія акушерок, хай вони собі ними голови клопочуть, але ж до залізобетону акушеркам — зась. Тут уже починається парафія будівельників. Та якось так воно вийшло, що за 1975 рік, рік початку будівництва, з усіх виділених коштів освоїли лише... 180 тисяч карбованців.

От тепер-то й приспіла пора заглянути по той

бік паркана на вулиці Затонського. Заглянувши, ми побачимо те, що на географічних картах звично зазначається — «нижче рівня моря». Мовою будівельників така картина ландшафту іменується «проходженням нульового циклу». «Земля досі нас тримає...» — образно висловився виконроб будівництва тов. К. І. Карпенко.

А мова цифр — та взагалі невесела: за два місяці цього року будівельники спромоглися виконати план аж на... 36 процентів!

З цього приводу заступник начальника комбінату «Хмельницькпромбуд», тов. А. Я. Кузьменко дає такі пояснення: «На те були об'єктивні причини...»

«Об'єктивні причини», вони що ж... Вони — штука хитра. Без них, мабуть, немислиме жодне будівництво. Віримо: вони є! Самбірський ремонтно-механічний завод (директор тов. Сем'як) недодав будівництву половину потрібних металевих конструкцій. Чернігівський (директор тов. Стародуб) — теж половину. Живучі «об'єктивні» причини!

Але ж і вам, вельмишановні товариші з тресту «Хмельницькжитлобуд», дано право кого слід залізною рукою взяти! Витрясти з кожного, хто вам заборгував, усе, що належить! Не забувайте про це. І коли справа круто заварюється, не будьте церемонними баришнями. Ви ж — сила! На вашому боці — могутня армія майбутніх матерів міста Хмельницького. Тих молодих жінок, яких 18 лікарів змушені приймати в чотирьох маленьких кабінетах! Як вам така арифметика? Понад чотири лікарі на один кабінет жіночої консультації, яка діє сьогодні в славному обласному центрі, місті Хмельницькому! Либонь, що затісно? Га?

Отож вибирайтеся з «нульового циклу». Щоб було «вище рівня моря». Щоб уже над котлованом щось показалося. Щоб було на рівні. На рівні сучасних методів будівництва. На рівні сучасної медицини.

І взагалі, на рівні сучасних вимог!

Г. ЛОЗУН.

ПІВПОДЯКИ

Авет у вранішню годину,
Коли цвіте, співає все,
Півбарана поклав на спину
І в дар начальнику несе.
Дружина мовила з докором:
«Нести півтуші — як не гріх?!
От цілу — це було б не сором.
Хіба ж ми гірші від усіх?
— Не буду більше добавляти, —
Авет рішуче проказав, —
Адже мене на півзарплати
Начальник цей на службу взяв.

ЖАБИ І ЛЕЛЕКА

В двох жаб зайшов гарячий спір,
Хто з них є господинею болота.
— Моє воно! Моє ще з давніх пір.
— Та ні, моє, повір!
Чи сперечатися тобі охота?
— Ти зрозумій, дурна ти голова,
Моє болото!..
— Ква, ква, ква...
Отак обидві ревно дерли рота,
Аж поки Черногуз цих забіяк
Не проковтнув обох... Ось як!

СОПІЛКА З ХАРАКТЕРОМ

— Чому, — спитав Господар Пастуха, —
Я здалеку лиш чую спів сопілки,
А ближче підійду — лунає тільки
Якась нудна мелодія й глуха?
— Сопілка з норомом, — той відповів, —
І ось, хоча вона й солодкозвучка,
Не хоче розсипати срібний спів,
Коли стовбичить поруч десь... тварюка.

П'ЯНИЦЯ І ЙОГО ДРУЖИНА

Руками тримаючись ледь за паркани,
Пішов до басейну купатися п'яний.
Тут, одяг поклавши на камені свій,
Зібрався стрибнути у воду мерщій.
— Куди понесло тебе, чорта дурного? —
Із криком дружина підбігла до нього. —
Чи мало мені завдаєш ти біди?
Ти ж бачиш, нема у басейні води!
— Ну й добре, — той каже, — що вилили воду,
Бо я ж, як ти знаєш, не плаваю зроду!

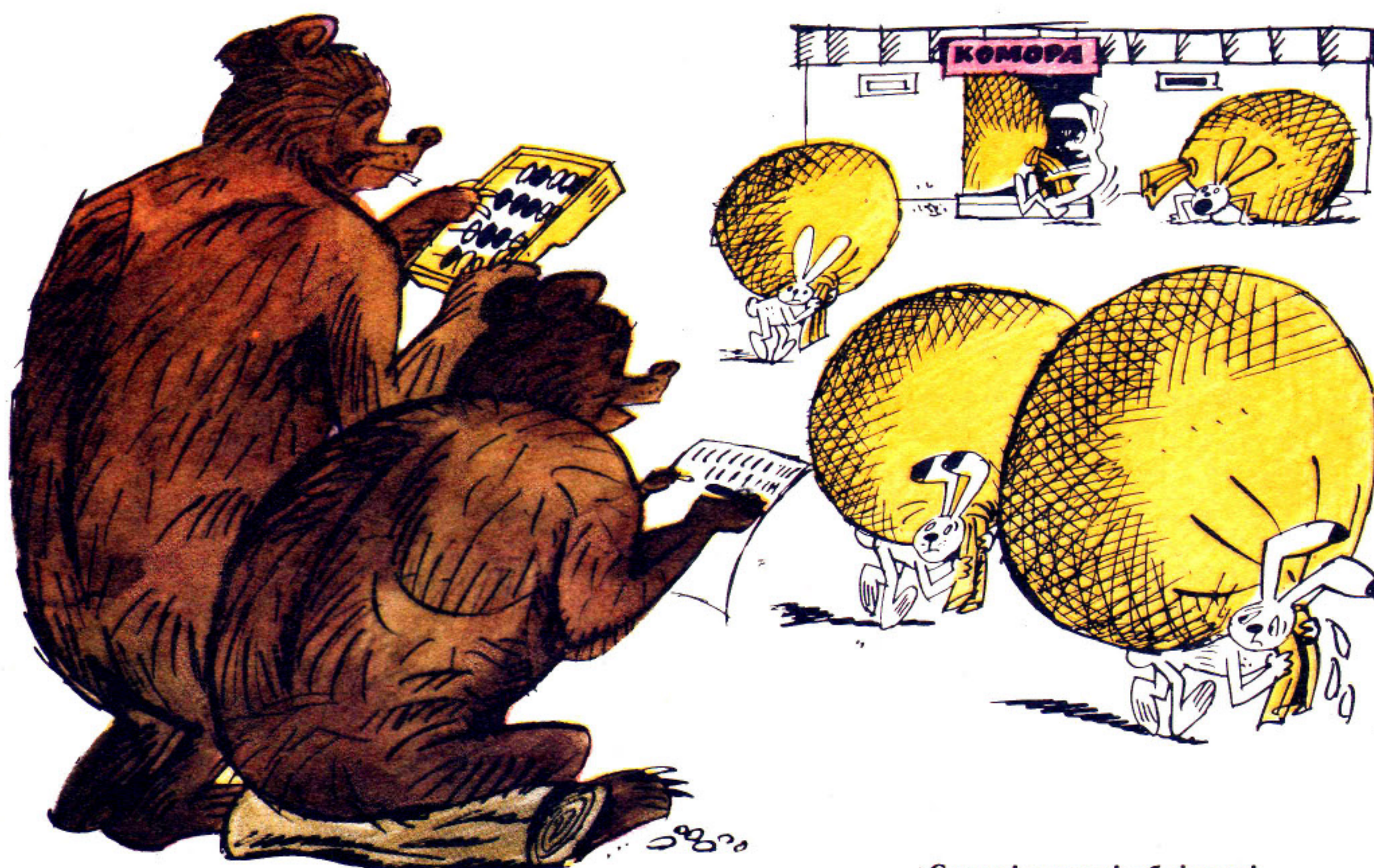
З вірменської переклав
Дмитро СОЛОДКИЙ.

Купив я картку «Спортлото» —
Потрібні гроші на авто.
Присів за стіл, задумавсь тяжко,
Відкоркував «Боржомі» пляшку —
І раптом з пляшки виліта
Старий Хоттабич. І пита:
— Що хочеш, о мій повелитель?
Я все зроблю тієї ж миті!..
Дивлюсь, очам своїм не вірю.
— Жартуй, жартуй, та знай же
міру!
— Ну, то скоріше, жду наказу!..
І тут просявав я відразу:
— Ну, що ж, як так — тоді негайно
Шість видів спорту відгадай-но!
— Ну, це для мене просто, сину,
Ось вирву зараз волосину...
Хокей, футбол, туризм, стрільба,
Валет, король, очко... Ти ба!
Щось не виходить... От так диво! —
І знов скубе волосся сиве.
Коли ж не стало борода,
Він простогнав: — «Подай води!
О, я безсилий! Я — ніхто!
І хто придумав «Спортлото»?
Було б щось легше загадати,
То я відразу міг би дати:
Приміром, дачу чи авто...
Ні, не під силу «Спортлото»!
Зітхнув старий Хоттабич тяжко
І знову заховався у пляшку.

Ігор СІЧОВИК.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Славні хлопці-обліковці.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У фейлетоні «Тарель із голубими берегами» («Перець» № 1 за 1976 рік) йшлося про те, як учениці Миронівської середньої заочної школи (Карапишівський консульський пункт) Куликівській Олені безпідставно видали золоту медаль «За відмінні успіхи в навчанні, праці та зразкову поведінку».

Як повідомив секретар Київського обкому КП України тов. Соколов, факти підтвердились. Наказом по Київському облвико нагородження О. Куликівської золотою медаллю скасовано, атестат про середню освіту особливого зразка, виданий на її ім'я, вилучений і анульований. Завідуючого Карапишівським консульським пунктом Бабця І. Ю. з посади звільнено. На завідуючого Миронівським райвно Баштового П. В. накладено адміністративне стягнення. Куликівський О. М. від обов'язків головного лікаря Карапишівської дільничної лікарні звільнений.

ФУТБОЛ І НЕЧИСТА СИЛА

У містечку Боргосезія, на півночі Італії, є своя футбольна збірна команда, а у тієї збірної є незвичайна властивість: на чужих полях вона завжди виграв, а на власному — завжди програє.

Президент збірної Фінезе дійшов висновку, що тут не обходиться без нечистої сили, і вирішив удатися до рішучих заходів: посеред футбольного поля наклали купу дров, на неї поклали зображення диявола, і відомий екзорцист (заклинач нечистої сили) Клементіні підпалив дрова. Опудало диявола згоріло. Одразу ж після цього урочистого акту збірна Боргосезії розпочала гру з гостями — і знову програла! Тоді Фінезе написав у газеті, що він може пояснити цей програш лише одним: Клементіні у змові з нечистою силою.

ЗАХІДНА ДЕМОКРАТІЯ В ДІІ

В місті Бітіггейм (ФРН) у місцевій газеті правої партії ХДС з'явилося таке оголошення: «Шукаю роботу в текстильній промисловості, пропоную свій виборчий голос».

ЖЕРТВА ХОБІ

Стефан Кеар, англійський священик з Ексетера, засуджений на сім років ув'язнення. 32-річний святий отець визнав себе на суді винним у нападі на банк, у крадіжках в церкві, квартирі одного священика, антикварному магазині та в школі. Цікавили його переважно антикварні речі.

ПОТРІБЕН ФАХІВЕЦЬ

Оголошення в одній шведській газеті: «Потрібен фахівець для складання комюніке, які нічого не означають і нічого не важать. Перевага віддається особам, що мають практику у прогнозуванні погоди».

ВИТРАТИ НА ПРЕДСТАВНИЦТВО

У бухгалтерських книгах закордонних фірм можна зустріти таку графу: витрати на представництво. Сюди входять витрати на шикарні бюро і меблі, які повинні підвищувати престиж фірми, на сніданки, обіди і вечері з замовниками, покупцями, контролерами й іншими «корисними людьми», а також на подарунки і приховані хабарі. Світову першість по цих витратах утримує Японія. Сума перевищила бюджет військового міністерства.

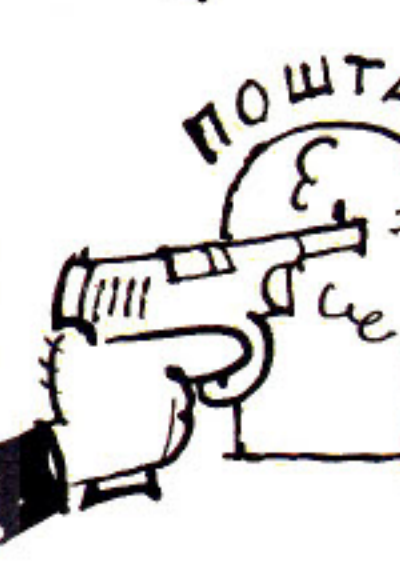
ПЕДАГОГІЧНА НОВИНКА

Учителька Еліза Скарпаро з італійського містечка Конселве могла похвалитися ідеальною тишею у своєму класі. Любителям балакати на уроках вона заліплювала роти пластирем.

ВУЗЬКА СПЕЦІАЛІЗАЦІЯ

Прийшовши якось уранці на міланську головпошту, відвідувачі зупинилися біля зачинених дверей, над якими висіло оголошення: «Зачинено через пограбування». Таке оголошення з'явилося уже втретє...

Італійські гангстери усе більше віддають перевагу вузькій спеціалізації, і деякі з них зробили своїм фахом виключно грабування пошт.

Арт БУХВАЛЬД

Алабамський граматичний тест

Потрапити на вибори в містечку Балл Вип*, штат Алабама, не так просто, як здається. Спочатку ви сирадаєтесь повз кінний загін полігачів шерифа, потім долаєте запону з поліційного сльозоточивого газу. А тоді продираєтесь крізь колючу огорожу з електрострумом високої напруги. Нарешті, якщо й досі палаєте бажанням голосувати в Балл Випі, маєте зареєструватися, хоч реєстраційний пунт, розташований у приміщенні суду, відкрито лише від 23 години 55 хвилин до півночі кожної шостої суботи місяця.

Проблема полягає ще й у тому, що приміщення суду зачинено, коли реєстраційну відчинено, тому потрапити туди дуже важко.

Однак містер Джордж Ейбернеті, негр, на величезний подив реєстратора, таки вмуdivся зробити це.

— Чудово. Джордже, чудово, — мимрить чиновник. — Буду радий зареєструвати і тебе, лише відповіси мені на кілька запитань. Передусім, яка в тебе освіта?

— Мене вважали одним із кращих студентів, я захистив ступінь бакалавра мистецтв в Колумбійському університеті, магістра в Гарварді і доктора філософії в Масачусетському технологічному інституті.

— Блискуче! А ти взагалі вмєш читати й писати?

— Я написав три книги — з кібернетики, християнської філософії і дослідження з політичної теорії.

— Забагато латянаєш, Джордже. Я терпіти не можу гучних слів і пихатих виборців.

— Здається, — нагадує Ейбернеті, — я маю право зареєструватися.

— Безумовно, Джордже, але я мушу довершити цей граматичний тест, оскільки, сам розумієш, ми не можемо дозволити невігласам голосувати за нашого славного губернатора. Відтак, чи годен ти прочитати хоч рядок із цієї газети?

— Це ж китайською мовою!

— Маєш рацію.

Ейбернеті перекладає три інформації з китайської газети. Екзаменатор вирай здивований, проте намагається приховати збентеження.

— Ол райт, та чи прочитаєш ти староегипетські ієрогліфи?

Ейбернеті долає й ці письмена, а чиновник починає нервувати.

— Джордже, ось тобі конституція Фінляндії, писана угро-фінським діалектом. Будь ласка, переклади-но мені перші чотирнадцять статей.

— Хіба вони мають щось спільне з виборами в Алабамі?

— Постережися, бо ми покінчимо з усілякими агітаторами та їм подібними... То що, будемо далі проводити тест чи ні?

Містер Ейбернеті перекладає вказані статті, і реєстратор впадає в панічний жах. Він хапається за телефон і доповідає в канцелярію губернатора, що в нього коїться. За кілька хвилин йому звіди радять: «Губернатор запропонував ужити до негра параграф четвертий з граматичного тесту».

Реєстратор поспішає до сейфа і дістає звіди глиняний глек.

— Джордже, лишається остання маленька перевірка, і ми з твоїм граматичним тестом покінчимо. Прочитай-но два уривки з оцих біблійних манускриптів Мертвого моря.

Містер Ейбернеті читає перший уривок, але затинається на якомусь слівці в другому.

— Шнодую, Джордже, але ти не подужав граматичного тесту. Та нічого, приходь наступного року, і ми спробуємо знову.

Ледь Ейбернеті покинув приміщення, як туди завітав білий алабамець. Теж на реєстрацію.

Чиновник запитав його:

— Скажіть, будь ласка, як написати літера по літері слово «cat»**?

Білий виборець відповідає:

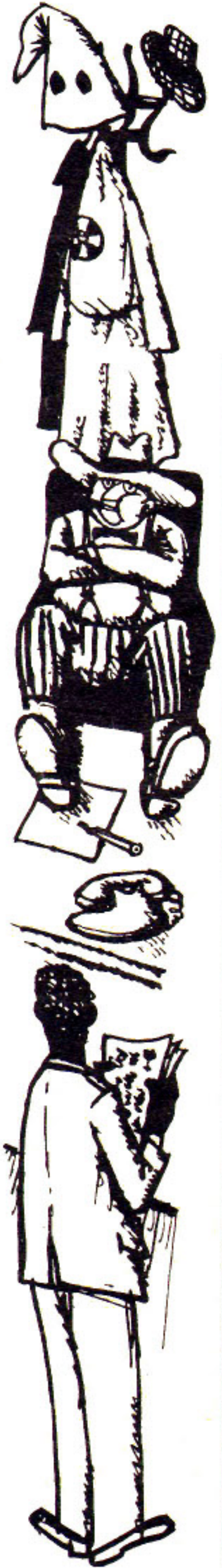
— К-А-ТІ

— Ол райт! Ви зареєстровані!!!

Переклав Ю. ЯЧЕЙКІН.

* Балл Вип (англ.) — Бичачий Ватіг.

** cat (читається «кет») — кіт.

Без сенсаци

ГУМОРЕСКА

Напевне, в мене була кисла фізіономія, бо Петро Сичак з відділу охорони праці, зустрівши мене у коридорі, запитав:

— Ти що, захворів?
— Ну, що ти, — бадьоро відповідаю, — просто не ночував удома. Він отетеріло глянув на мене.
— Не спав усю ніч, — пояснив я, заспокоюючи його.

Він гмикнув, зміряв мене ехидним поглядом і пішов у своїх справах.

Я зайшов у відділ, привітався зі співробітниками. За хвилину до нас завітала Зоя — секретарка шефа, привіталася і вп'ялася в мене очима.

«Чого це вона так дивиться?» — подумалось мені.

Зоя похитала головою, причмокнула язиком і пішла геть.

«Щось, видно, у мене не в порядку», — я встав, вийшов у коридор, щоб подивитися в дзеркало.

Стою. Дивлюсь. Ніби все гаразд. Раптом на моє плече лягла чиясь рука.

— Здоров, Василю, — позад мене стояв начальник відділу кадрів Кузьма Григорович. — Так що, вже дома не ночуєш?

— Доводиться, — відповів я, посміхнувшись.

— Молодість, — замріяно промовив він, витираючи хусткою спітнілу лисину.

— Та я не через молодість, — заперечую.

— Ну-ну, не приховуй. По собі знаю. Сам молодим був. — Він ще хотів щось сказати, але я повернувся

і подався до себе у відділ. Та по дорозі зупинив мене наш завгосп:

— Чув, що не ночував удома? Буває... Ти тільки дуже не переживай. Я ото коли б переживав, то давно б вже дуба дав. Уявляєш: тільки сто грамів вип'ю — і будь здоров! — дружина у квартиру не впускає. Та я вже пристосувався. Тобі можу порадити надалі... У вас у дворі є сарайчик?

— Є, — кажу.

— То ти заздалегідь приготуй там якусь постіль. Та дивись, щоб жінка не помітила. Бо моя одного разу всю мою схованку зруйнувала. І не впустила у квартиру. Змерз, як поганий собака. Так що дивись. — Завгосп по-приятельському поплескав мене по спині:

— Ну, бувай. Не буду тебе затримувати.

Я зайшов у відділ. Десять пар очей уп'ялися в мене. Начальник відділу блиснув скельцями окулярів:

— Ось тобі записку передали...

Я пробіг очима: «Тов. Журба! О п'ятій годині засідання завкому. Ваша явка обов'язкова».

— Товариші! — сказав голова заводського комітету профспілки, коли всі зібралися у червоному куточку. — Сьогодні ми повинні засудити поведінку товариша Журби. Людина не ночує вдома. Про що це говорить? Відповідаю: про що хочете, але не про хороше. Поясніть, товаришу Журба, членам завкому, чому це ви не ночуєте вдома?

Запала тиша. Гнітюча. Очікувальна. Я підвівся:

— А що тут пояснювати? І так все ясно.

— Ви, будь ласка, к нкретніше. Детально...

— Можу детально: чергував у п'ятому цеху...

— Ха-ха, — аж підскочив голова, — ви чули? Після чергування добрі люди у відгулі...

— А я на роботі. Подивіться по графіку.

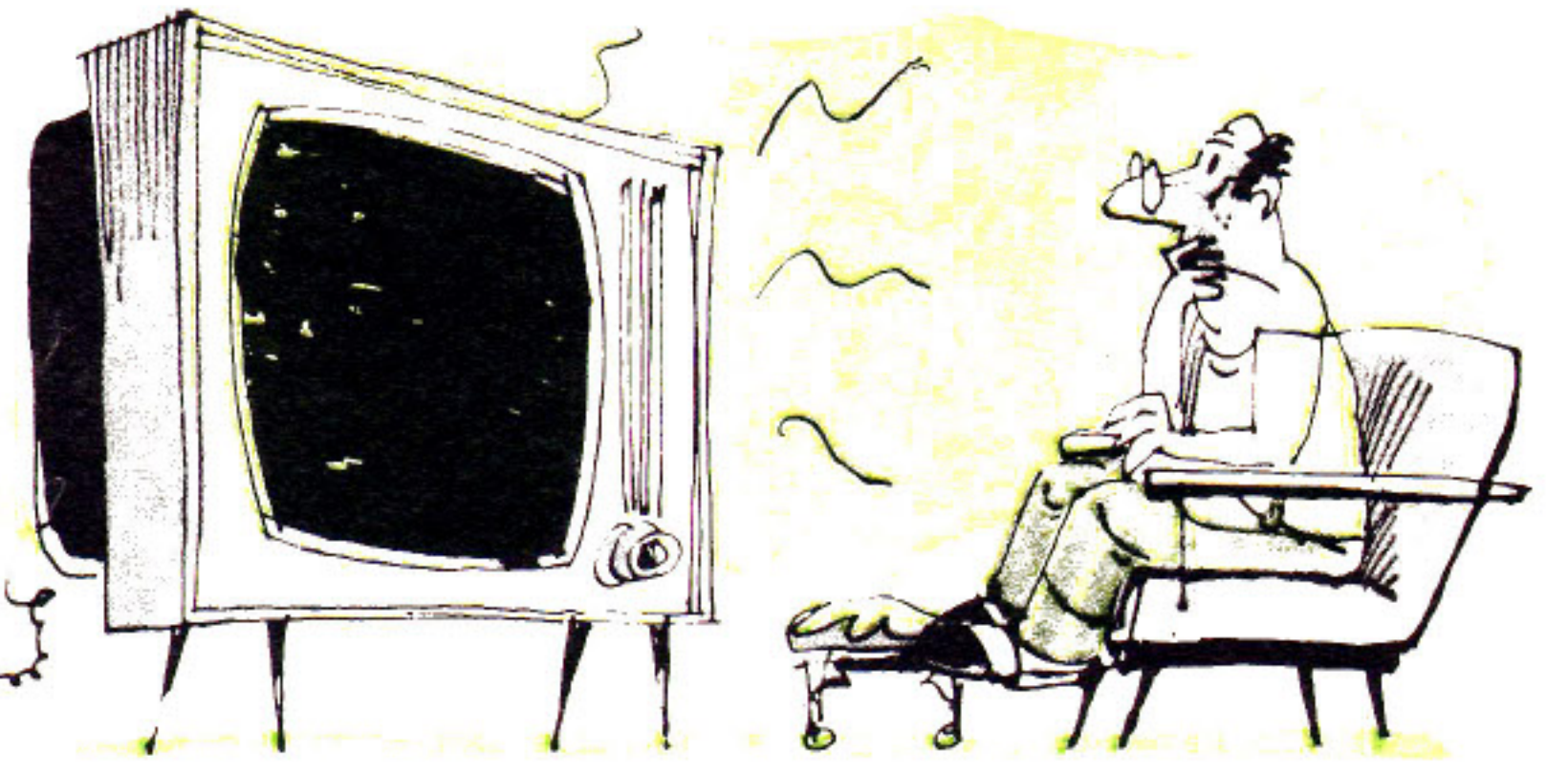
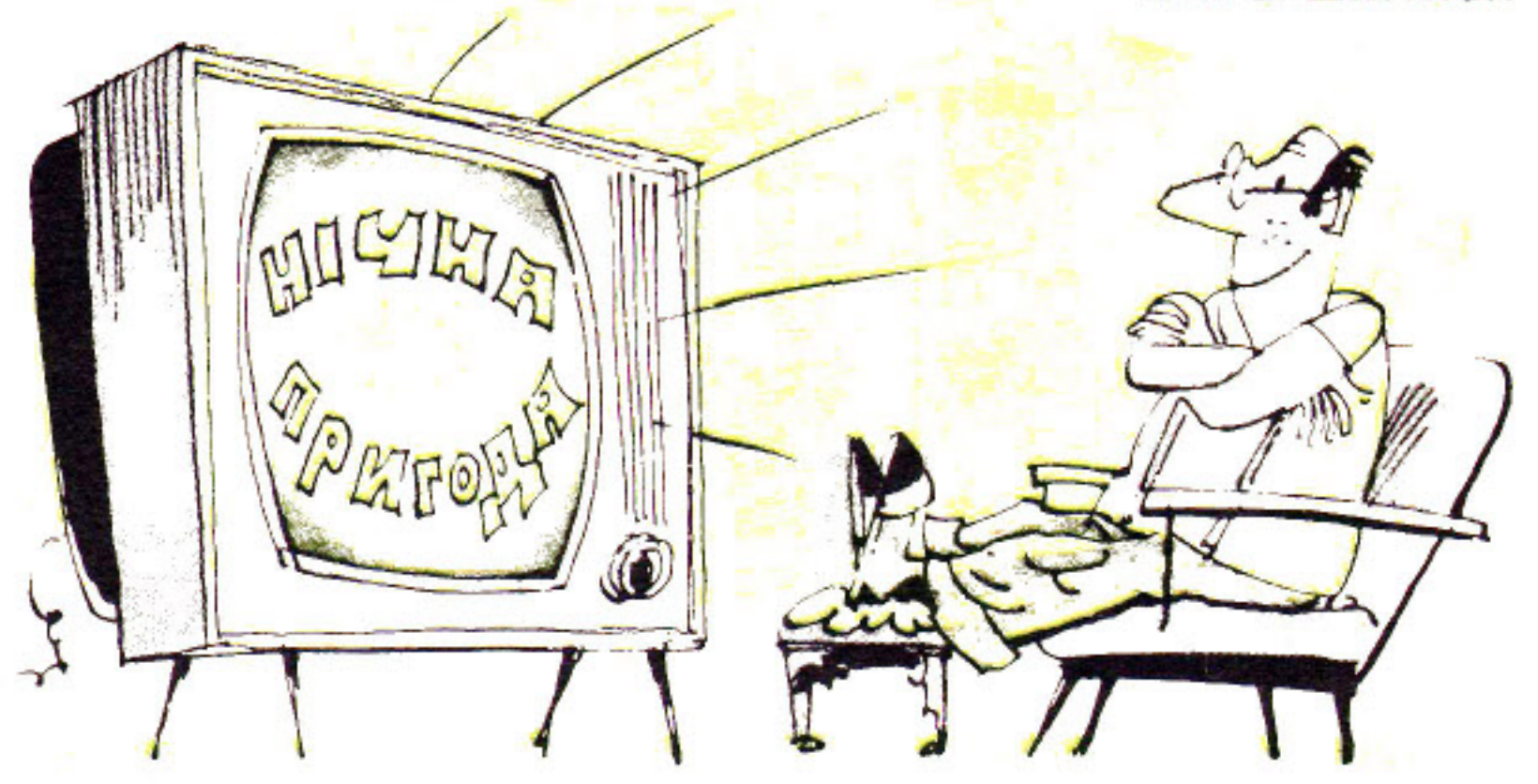
Голова подивився:

— Гм... Виходить, що ми даремно зібралися... Чому ж ви про це нікому не сказали?

— А мене ніхто й не питав...

На обличчях присутніх вимальовувалося розчарування...

Анатолій ЖИТНИК.

Без слів.

ПАВУК І МУХА
БАЙКА

Павук уздовж тину
Тягнув павутину.
А Муха: — Ти нащо повісив дротину?
До Мухи чемненько Павук обізвався:
— Це я... телефон провести собі взявся.

А. МАНДРІВСЬКИЙ.

ПРЕМІЯ

УСМІШКА

Відбулася урочиста церемонія вручення квартальної премії. Кожне прізвище, яке з левітанівськими інтонаціями виголошував голова цехкому, присутні зустрічали оплесками. Та раптом... раптом по залу пробіг якийсь шумок. Почулись навіть обурливі вигуки. Це голова цехкому викликав до столу президії відомого на весь завод бракороба Грицька Копитка.

— Тихіше, тихіше, товариші! — заспокоїв присутніх начальник цеху. — Все правильно! Доводжу до вас правильно! Доводжу до вас, що саме завдяки наполегливій праці цього скромного виробника, — я маю на увазі Копитка, — наш цех лише за один квартал виконав річний план по здачі брухту.

Казимир СОСИС.

ДЕ ЗАПРАВИТИСЬ!

Іхала машина і раптом зупинилась. Виходить шофер і гунає перехожому:

— Де тут у вас можна заправитися?

А той, похитуючись, відповідає: — А вам куди, в їдальню чи буфет?..

Надіслав В. ДІДКІВСЬКИЙ.

м. Самбір
Львівської області.

СТРАТЕГІЯ

— Навіщо тобі, Іване, люлька? Смалив би «Біломор», як раніше.

— Це, брате, стратегія. Цигарку я викурюю за п'ять-шість хвилин, а люльку можу смонтати хвилини двадцять, і майстер не причепиться — перекур у мене законний.

Надіслав М. РАНСЬКИЙ.

селище Михайлівка
Запорізької області.

Тисячродні усмішки

ВІДПЛАТИЛА

Повернувся чоловік з риболовлі, нічого не піймавши. Жінка й запитує:

— А де ж риба?
— Та у річці.

Наступного дня приходить чоловік з роботи, сів за стіл і питає жінку:

— А де обід?
— Та у їдальні.

Надіслав А. ІЖБУЛАТОВ.

м. Комунарськ
Ворошиловградської області.

«ЛИПОВИЙ МЕД»

— Чули, кумо, липовий мед дуже ціниться на базарі?

— Та що ви, це неправда. Нещодавно нашого свята оштрафували за «липовий» мед.

— Що ви кажете?

— Атож!

— Ти ба... От і вір людям.

Надіслав Л. СІНЧЕНКО.

с. Секретарка
Кривоозерського району
Миколаївської області.

СКАРГА

Сусідна снаржиться сусідці: — Ганно, твій Мишко вбив мою качку і викинув у яму.

— Я ж йому покажу! — обурилася Ганна, — не міг, дурень таний, додому принести!

Надіслав С. ОРКУША.

с. Самгородок
Козятинського району
Вінницької області.

ВАСЬКО

Жив у бабусі Мотрі кіт Васько. Та такий же був вертун! Жодної хвилини не посидить. Завжди щось та нашкодить. То чашку перекине, то бабусі нитки заплута, то ще щось натворить. Окрім того, що розбишака, та ще й хитрий. Знайде сметану у глечичку-вузькошийці, а язичком дістати не може. Довго не думає. Всуне лапку — і облизує, аж доки не наїсться.

«От добре живеться котам», — радів, бувало, Васько, глядячи повний живіт.

Одного разу, коли бабуся варила їсти, Васько стрибнув у холодильник. Господиня, нічого не підозрюючи, його зачинила. Довго сидів Васько, аж доки не наробив крику. Довго бабуся його шукала. То під стіл загляне, то під шафу — ніде немає! Згодом відкрила холодильник. Васько, наїжачившись, ледве перебираючи ногами, пішов із кухні.

«Ось до чого доводять пустощі. Через них я ледве пінгвіном не став», — похнюпивши голову, муркнув Васько і посунув під гарячу батарею.

Відтоді Васько перестав шкоду робити.

Степан СОЛОДУХА.

Я УМІЮ РАХУВАТЬ

Я умію рахувати:
Раз, два, три, чотири, п'ять...
Розказати можу всім:
Далі — шість, а потім — сім,
Вісім, дев'ять, десять... Потім...
Запитати треба в тьоті,
Як же далі рахувати?
Раз, два, три, чотири, п'ять...

Василь ШАРОЙКО.

ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА

З хвостиком вершечок —
Червоний мішечок.
В нім лежать малятка —
Жовтенькі зернятка.
А хто їх добуде —
Той плакати буде.

(переклад)
В. КУРАНДО.

БІЛЯ НІРКИ

Біля нірки Мишки
Ходить чорна кішка.
Ходить-бродить дуже зла,
Каже: «Нірка замала».
Ще й до того мишенят
Стали з неї кепкувати.
Кажуть: «Мурко-кішечко,
Посиди тут трішечки.
Без обіду схуднеш ти —
Зможеш в нірку
заповзти!»

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

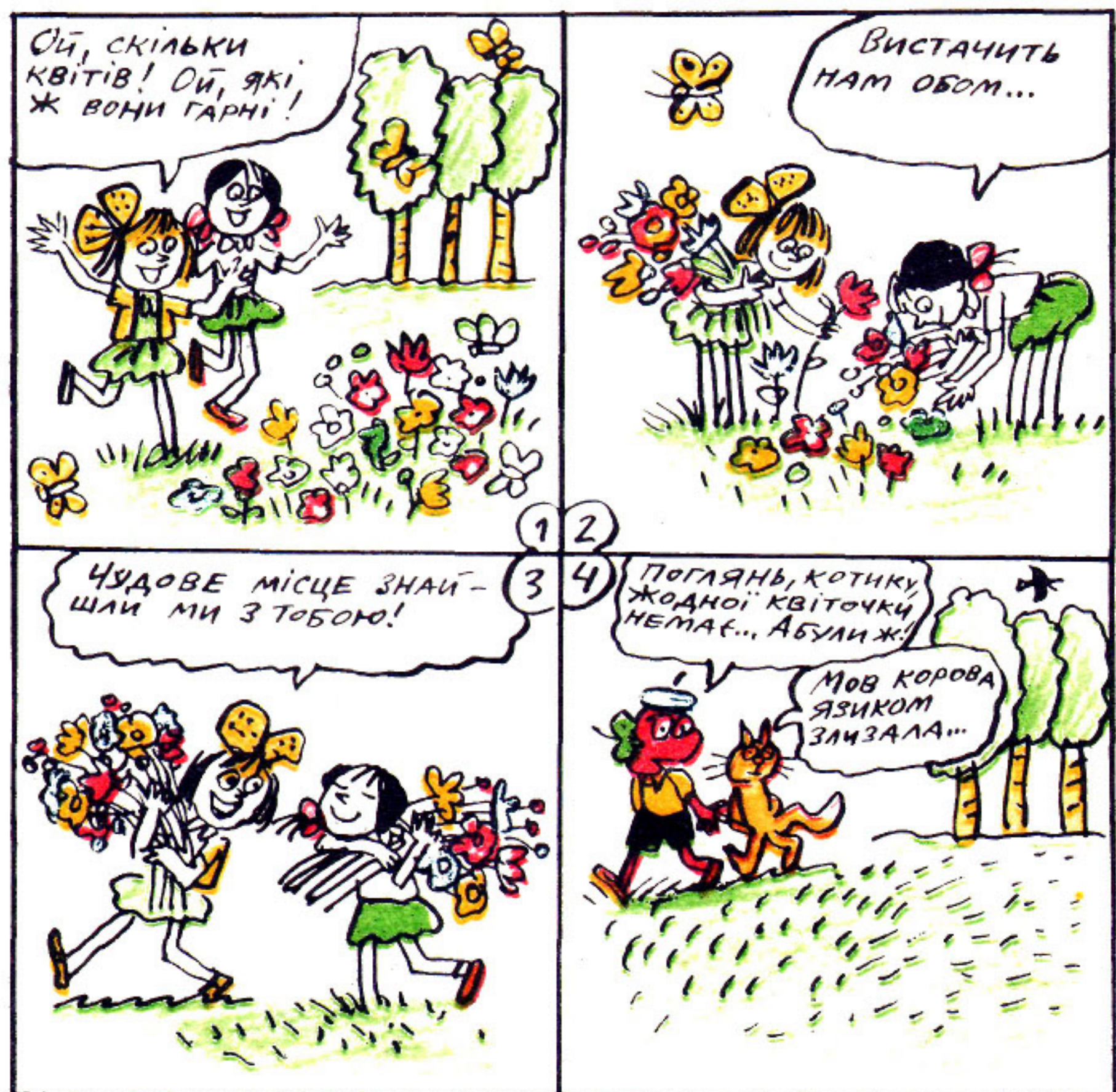
НЕ БЕРІТЬ У ТОРБУ!

На Новий рік Дід Мороз і Снігуронька прийшли вітати маленьких Оленку та Сашка. В цей час пустотливий хлопчик саме вередував.

— Мабуть, доведеться тебе, Сашко, в торбу забрати, — пошартував Дід Мороз.

— Ой що ви! — жахнулась Оленка. — Нізащо не беріть його в торбу! Він же вам усі цукерки поїсть...

Георгій ХИМИЧ.

НАРОДЖЕНИЙ ПОВЗАТИ...

Хотів з горба злетіти в небо Рак,
Та знов упав у річку неборак.

ЛИСИЦЯ-ВЕГЕТАРІАНКА

— Не бійся, — заспокоює Куріпку, —
Тепер я їм одну... солодку ріпку!

«НАТХНЕННЯ»

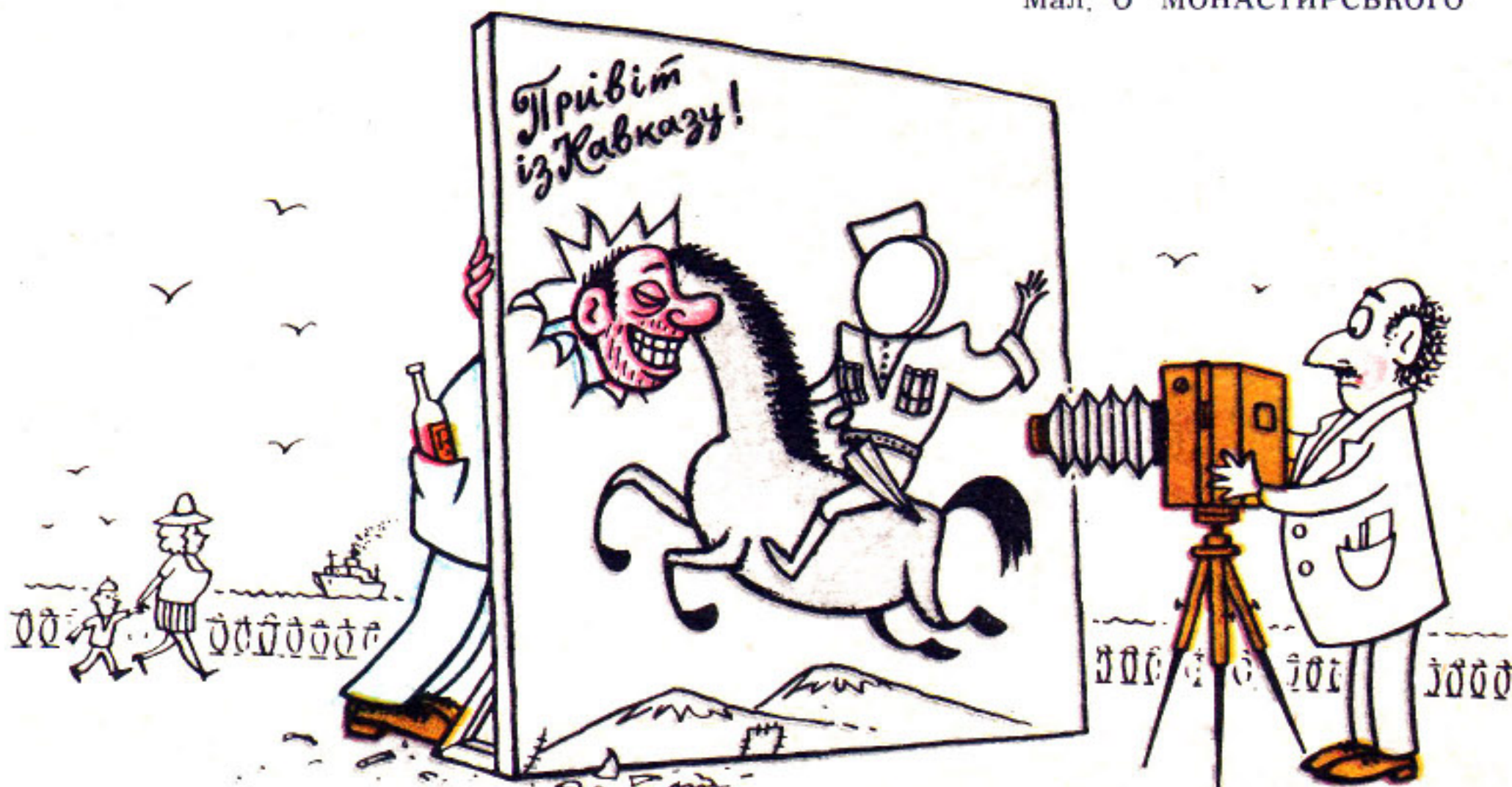
— Навіщо ти, Кабане, двір порив?
— У мене вчора творчий був порив!

ОБРАЖЕНИЙ ВІЗ

— До чого Воли тут? — образився
Віз. —
Вантаж на мені, значить, я його й віз!

Микола РОЗУМНИЙ.
Євгенія КАРАМІНА.

м. Донецьк.

Без слів.

Цю історію я почув в електричці. Розповідали її по-різному. Та зводилася вона до одного — у Броварському районі на Київщині пропадають бабусі.

Якась жінка шептала своїй сусідці:

— Сама бачила. Під'їхав жигульою. Каже: «Сідайте, бабусю, підвезу». І-і-і повіз...

Одні говорили, що в районі діє ціла зграя.

Інші казали, що діє садист-одинак. Треті запевняли, що краде бабусь якась ігуменя. Мовляв, у

Чоловік погладив вуса:

— Кажуть, робочої сили в радгоспі бракує.

— Але ж які з бабусь робітниця!!

Чоловік мовчки розвів руками...

Вирішив я поїхати в Жердів. Зайшов до директора радгоспу М. І. Кривошея.

— Миколо Івановичу, правда, що у вас є команда, яка викрадає по навколишніх селах бабусь?

— Знаєте, — сказав Микола Іванович, — я тут

калі автобуса. — У радгоспі близько двохсот дітей садочкового та ясельного віку. А нема ні садочка, ні ясел. І в Жердові, і в Тарасівці, і в Підліссі, й у Вільному. Отож бабусі доконче потрібні.

Тоді я поділився з жінками чутками про оту спецкоманду.

— У нас в радгоспі такої команди нема, — запевнили вони авторитетно. — Але чутки доходять, що керівництво тресту чи то вже організувало її, чи то збирається організувати. І, ви-

НЕРОЗГАДАНА ТАЄМНИЦЯ

жіночий монастир не йде поповнення, кадрів нема, монастир хочуть закрити. Тож ігуменя рятує свою обитель.

— Нічого подібного! — заперечив літній вусатий чоловік. — Є підозра, що їх викрадає спеціальна команда з радгоспу «Жердівський». Бо всіх бабусь, що пропали, знайшли у селах Жердові, Тарасівці, Вільному та Підліссі. При повному здоров'ї.

Тут я вже не витримав — вступив у розмову: — Не розумію, для чого радгоспові бабусі!

директорую зовсім недавно. Прийшов із сусіднього радгоспу. І такого не чув. Може, мій попередник Олександр Якович Кулик щось знає. Його перекинули на зміцнення радгоспу «Русанівський».

— А як у вас із робочою силою!

— Бракує...

Зібравшись розшукувати О. Я. Кулика, я стояв на автобусній зупинці і вголос розмірковував: «Навіщо радгоспові бабусі!»

— Як навіщо! — здивувалися жінки, що че-

дать, що в цих чутках є доля правди. Бо на будівництво садочка і не заходиться...

Тепер до колишнього директора радгоспу «Жердівський» О. Я. Кулика нема чого їхати. Треба їхати до керуючого Дарницьким трестом овоче-молочних радгоспів В. І. Чернишенка. Може, він поставить крапку над «і» у цій таємничій історії.

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

Київська область.

Тямуща людина

Запитала літня жінка
Трохима Сірому,
Який стояв, хитаючись,
Біля гастроному:

— Де тут вулиця Підвальна,
Не знаєте, часом?
— Кожен дурень її знає,
Мовить Трохим басом.

— Яке щастя, — посміхнулася
Жінка і сказала,
— Що тямущу я людину
Про це запитала!..

Іван БІЛОУС.

м. Львів.

— Тітонько, ідіть сюди підглядати, тут цікавіше.

Друже перче!

Хочу тобі розказати, як керівники Яготинського райміжколгоспбуду підправили одну народну мудрість. Для цього у них були усі підстави.

У с. Капустинці, в самісінькому центрі, між двома цегляними будинками, сховалася старенька 80-літня хата. У ній містяться Капустинська сільрада і поштове відділення. Саме цю хатину яготинські будівельники пообіцяли ще в 1972 році знести, а на її місці збудувати гарний адміністративний будинок.

Та, як згодом виявилось, міжколгоспбудівці, пообіцявши, згадали народну поговорку «Обіцяного три роки ждуть» і задумалися: а чому саме — три? І внесли поправку — тепер кажуть: «Не менше, ніж чотири».

Може, ти, друже, приперчиш отих, що так самовільно вносять поправки у народну мудрість?!

І. ОСАУЛЕНКО,
сількор.

с. Капустинці
Київської області.

Кажуть, що з деяких літературних творів можна легко вичавлювати воду. А скажи, будь ласка, чи не можна вичавити хоч трохи води із деяких документів?

Ось уже кілька років на горішні поверхи житлових будинків центральної частини Запоріжжя вода часто або зовсім не надходить, або йде під слабеньким тиском. Жителі постійно нагадують про це міськраді, комунгоспу, «Водоканалу». А нам постійно повідомляють, що все уже гаразд. Принаймні, так про це нам пишуть заступник голови міськради т. Педаш і керуючий міськводоканалізацією т. Зайцев.

Після таких запевнень жителі 4—5 поверхів кидаються до кранів, сподіваючись, що, нарешті, можна буде й газові колонки включити. Коли ж ні... От нас і цікавить, Перче: якщо вода не тече з кранів, то чи не можна її вичавити хоч із тих відписок?

А. ФОКІН.

м. Запоріжжя.

Знаєш, що мене найбільше дивує? Як ото раніше чумачи в Крим по сіль могли їздити і назад благополучно з вантажем повертатися? Мабуть, завдяки тому, що подорожували вони не на возах виробництва кіровоградського заводу імені Кірова. Бо інакше сиділи б наші предки без солі. Я, наприклад, не те що в Крим, по своїй Вереміївці не можу без пригод проїхати: як не обід розсиплеться, то ще якась халепа трапиться.

На завод сотнями ідуть рекламачії. А в директора підприємства П. М. Нагорного на всі претензії заздалегідь стандартна відповідь готова: «Дорогі товариші! Ми глибоко співчуваємо вашій біді, але допомогти нічим не можемо. При виготовленні продукції наш колектив неухильно дотримується стандарту».

Де ж оце Петро Матвійович такий стандарт відшукав, що він тільки для браку й підходящий?

П. БУТЧЕНКО,

бригадир комплексної бригади Веселоподолянської дослідно-селекційної станції Полтавської області.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

НА ПЕРЧАНСЬКІЯ КУХНІ

НЕ БУДЕМО РОЗХВАЛЮВАТЬ...

Всіх, що народу коять шкоду,
Виводити на чисту воду! —

сказав Сергій Воскресенко і приступив до діла. Приступив за допомогою видавництва «Дніпро», яке й випустило оце його збірку під назвою «На чисту воду». Кого тільки не виводить там відомий український сатирик і гуморист:

Пройдисвітів, дурисвітів,
Підступників та лизунів,
Користолюбців, хитрунів...

А ще базік та демагогів, на зразок великого Филімона (вірш «Сам себе перехитрив»), котрий замість того, щоб чесно працювати:

Тільки рота, шельма клята,
То стуля, то розтуля,
А слова, як чортенята,
Вилітають звідтіля...

А ще... А ще... Всіх і не перелічиш, бо зустрічаються оті типи і у фрагментах із поем «Сусіди» та «Еней на Україні», і в сатиричних мініатюрах, і в пародіях та епіграмах — одне слово, у багатьох творах, писаних поетом протягом чотирьох десятиків років і зібраних тепер до однієї, гарно ним самим «пересіяної» на ситі власного смаку й досвіду, цікавої книги. А смак і досвід у С. Воскресенка є. Як і талант та уміння. І талант та уміння не тільки критикувати, помічати недоліки, а й оспівувати хороше, говорити щире, сповнене теплого ліризму й гумору, слово про гарних людей, про чисту любов, про нашу працю й веселу молодість. Говорити ось так, наприклад, як у вірші (що став популярною піснею) «Шахтарочка»:

Я шахтарочка сама,
Звуть мене Маруся.
В мене чорних брів нема,
Та я не журюся...

Або ось так, як у епіграмі «Микита Годованець» — про відомого байкаря, що жив і працював у м. Кам'янці-Подільському:

В нас байкарі є — хлопці й молодці,
Але не кожен з них у цьому жанрі
молодець,
Хоч і живуть вони у Києві, в столиці...
Столиця ж байки на Україні —
КАМ'ЯНЕЦЬ!

Або ось так... Тільки ні. Досить цитувати. Щоб дехто, бува, не подумав, ніби ми умисно хвалимо-розхвалюємо, і щоб не вийшло тоді, як у мініатюрі самого ж Сергія Воскресенка:

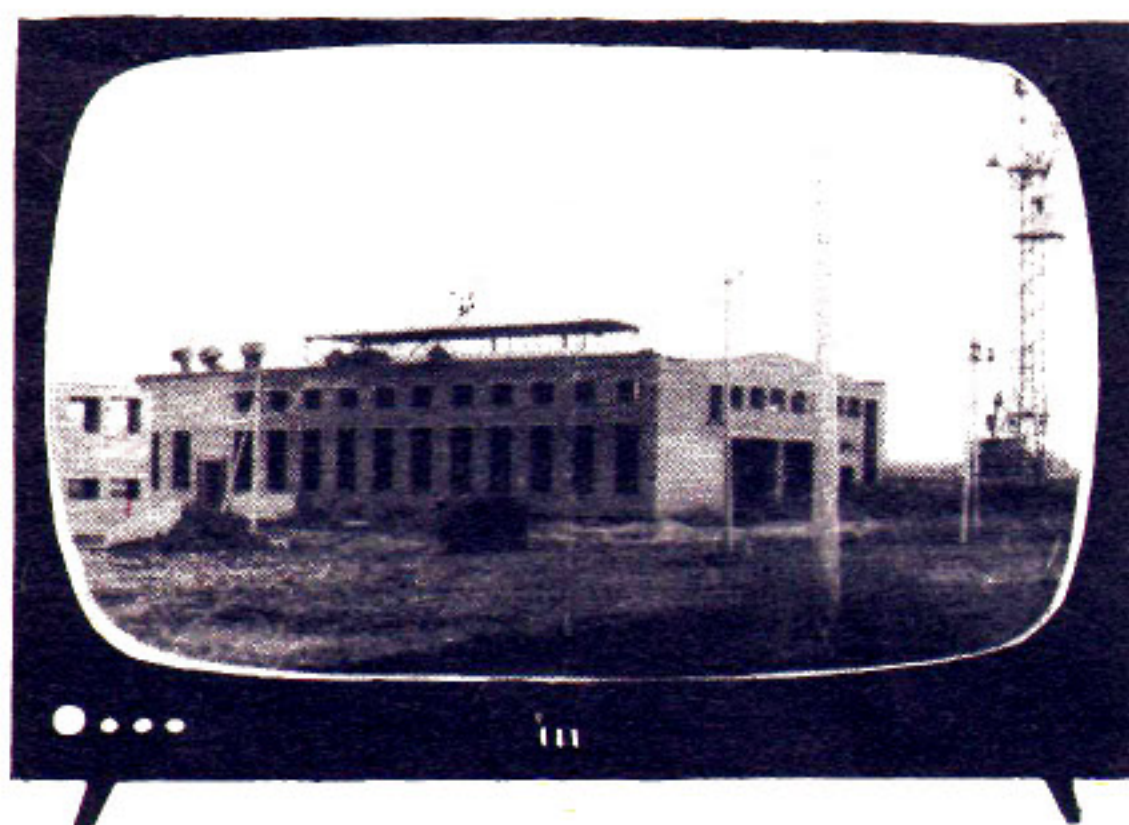
Так споконвіку ведеться,
Кожен говорить про те, що
болить...
Хороший товар сам гродеться,
Поганий — потрібно хвалить.

Ів. НЕМИРОВИЧ.

Без слів.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Шановні телеглядачі!

Сьогодні наші телекамери встановлено у колгоспі ім. Леніна Тростянецького району Сумської області.

На ваших екранах — майбутня колгоспна майстерня. Споруджується вона з 1972 року. Поруч з нею — іржавий баштовий кран. Начальника Тростянецького міжколгоспного будівельного управління №3 Ю. К. Захарченка не видно. Він за кадром. Мабуть, готує знайому уже колгоспникам обіцянку: «У цьому році закінчимо...»

Оце ми вам і хотіли показати.

До побачення!

До наступного телебачення!

НЕ ТОЙ ВТІК

УСМІШКА

— Мамо, Мишко мене вдарив. Синця під оком підбив!
— А ти що — не міг дати йому здачі?
— Я й хотів, та не встиг, бо втік.
— То чого ж ти не наздогнав його?
— Бо то не він втік, а я...
Володимир ЛОСЬ.

Мал. В. ФРУМГАРЦА

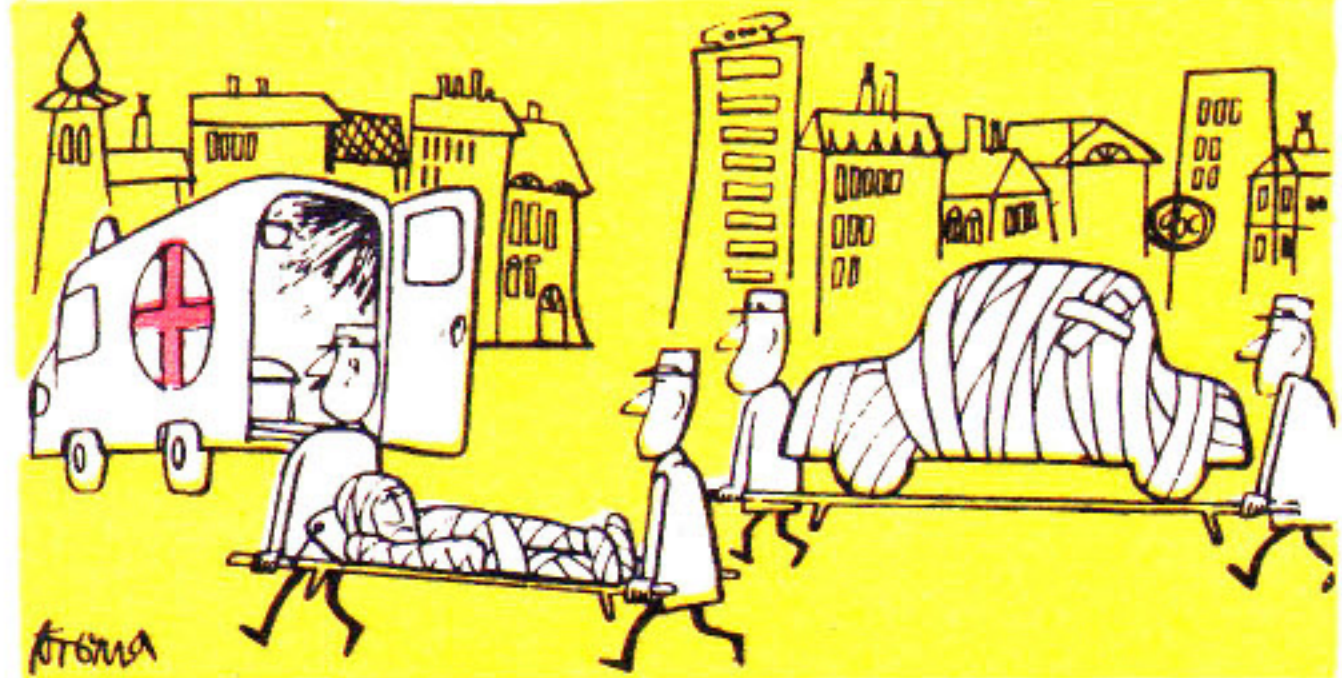
Без слів.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

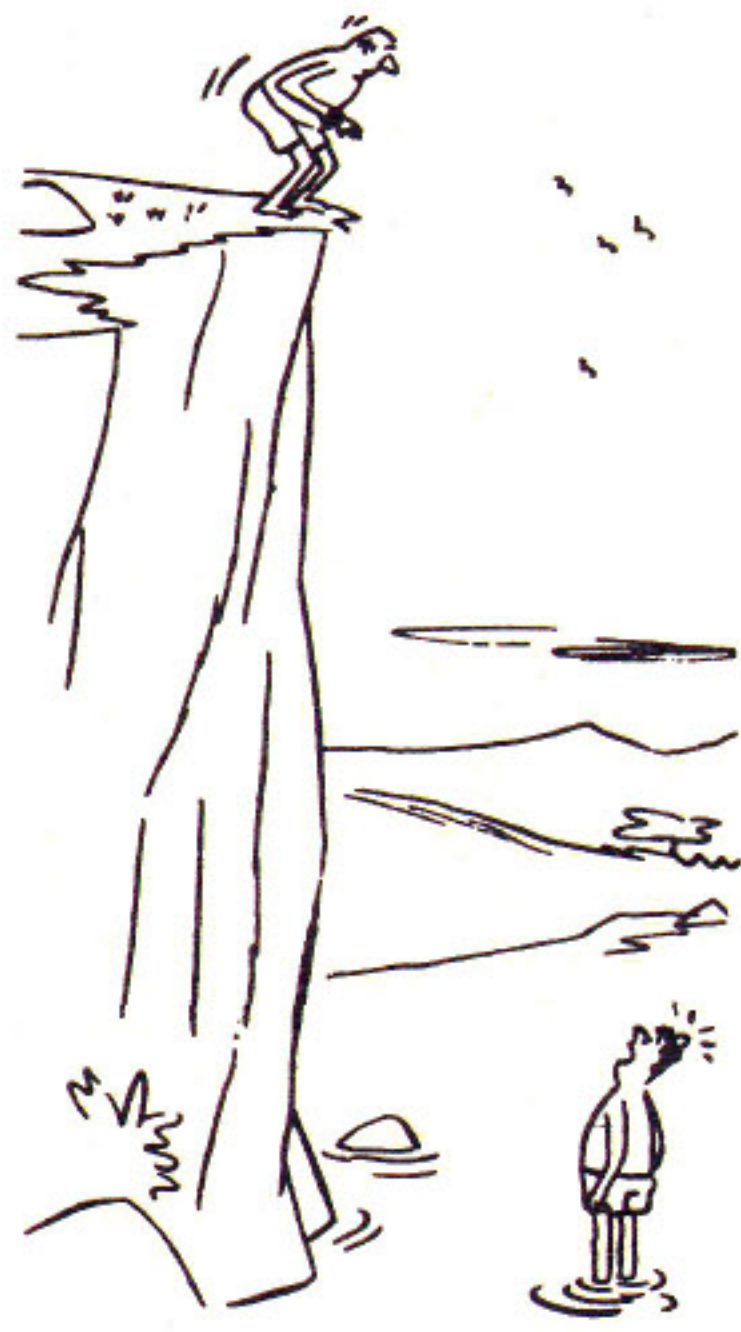
Малюнки з журналів: «АРЕНА» — Белград, «НОЙЕ РЕВЮ» — Гамбург, «ЛУДАШ-МАТІ» — Будапешт, «ЖИВОТ» — Братіслава.

Без слів.

Без слів.

— Не бійся, стрибай, тут неглибоко...

Без слів.

— Лікарі порадили мені спати на свіжому повітрі.

— Він каже, що це не острів, а півострів!

«Пояснити цю недостачу не можу звідки воно взялося, товар наче всеї завозили в ларьок, щитала правильно, у ларку було повно крис, подавала заявлені на розцот, вони заявленія рвали і не розщитували».
(Із пояснення завідувачої продовольчим ларком).

Надіслав М. КУХАРЧУК.

* * *

«В даний час на ремонті знаходяться механізатори, які із-за своєї халатності не закінчили деякі недоробки і перебувають у майстернях. Правління колгоспу по потребності виділяє їм цунок для приготування чаю».

(Із листа до редакції).
Надіслав Я. ГНАТЮК.

* * *

«Шановні покупці! Доставка овочів додому — скоротить Ваш час!»

(Із оголошення).
Надіслав В. ПУЛКОВСЬКИЙ.

* * *

«ОБ'ЯВЛЕНИЕ»

Всем владельцам собак завести паспорта і ошейники. Которые будут без ошейников щитатимуцца как бродячие».

Надіслав І. ТКАЧЕНКО.

* * *

«Чому мене принизили не посилаєте на керівну роботу маючи середню освіту. Рвала б, дерзала б, училася б».

(Із заяви до правління колгоспу).
Надіслала А. ДИЩУК.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Голова Державного Комітету Ради Міністрів УРСР по охороні природи тов. Б. І. Вольтовський сповістив редакцію, що фейлетон «Про куців, потерчат, злидні та Мавку природу», опублікований у № 21 журналу за минулий рік, було розглянуто на виробничій нараді Волинської обласної інспекції по охороні природи разом з представниками Держрибінспекції, обласної ради Українського товариства мисливців і рибалок та обласної ради Товариства охорони природи. За грубе порушення правил рибальства особи, згадані у фейлетоні, оштрафовані на 30 — 50 крб. кожний з вилученням у них заборонених засобів вилуви риби.

Усього в районі Шацьких озер громадські інспектори по охороні природи, Держрибінспекція протягом 1975 року затримали 127 браконьєрів, яких оштрафовано на суму 1275 крб., та вилучили 107 заборонених знарядь вилуви риби.

Для посилення охорони озер — ландшафтних заказників від різних забруднень створено громадські контрольні пункти.

З метою поліпшення санітарного стану на базах відпочинку підприємств, організацій і установ створено комунгосп, який підпорядковано Шацькій селищній Раді.

Рішенням Волинського облвиконкому суворо заборонено заїзд усіма видами автотранспорту ближче як 150 метрів до урізу води на всіх Шацьких озерах і використання на них моторних човнів чи будь-яких плавзасобів.

Інститут «Діпромисто» Держбуду УРСР протягом 1976 року має закінчити розробку генеральної схеми Шацького державного природного парку, створення якого дасть можливість значно поліпшити охорону природного комплексу Шацьких озер.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 12 (982)
(на українском языке).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17. V. 1976 р. Підписано до друку 1. VI. 1976 р. БФ 02907. Папір 70×108%. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1976 р. Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47. Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 02534. Тираж 2850000 прим.

Відсканував Олександр Яновський,
опрацював Олег Леськів для спільноти:

<http://perec-ua.livejournal.com>

Вже і потепліло на Землі —
Лід розтав, вляглись морози злі...

Але, хоч і весняна пора, —
Все лунає пісенька стара.

Ясно всім, хоч як там не крути,
Хто то вие аж до хрипоті.

Та дарма старається і дметься —
Вовча пісня вовкові урветься!